

ги подчинятъ на византийския императоръ. А славянитѣ били свободолюбиви хора. Ето защо тѣ не приели византийската християнска вѣра, а си изповѣдали своята езическа вѣра въ рода, въ общината, въ племето. Храмове не правили, свещеници или жреци нѣмали. Молили се на открито подъ нѣкое голѣмо дърво или върху нѣкоя височинка, върху нѣкоя могила. Тамъ нареждали едри и дребни неодѣлани камъни, около които клали добитѣкъ за жертва, молили се, готвили, слагали трапеза и се хранили. Богослужение нѣмали. Най-стариятъ бѣлобралъ старецъ издигалъ лице и ржце къмъ слънцето или небето и съ високъ гласъ молилъ боговетѣ да пазятъ народа отъ моръ, чума и други болести, да му даватъ здраве, сила, съгласие; да даватъ плодородие за посевитѣ, разплодъ на добитѣка, дъждъ на земята. Тѣ искали отъ езическитѣ богове това, отъ което има нужда единъ неукъ селски народъ.

Когато дошли българитѣ, тѣ като военни и управници хора, следъ дълги боеве, превзели отъ гърцитѣ градоветѣ, влѣзли въ тѣхъ, премахнали византийската властъ и настанили свое управление. Но и българитѣ не приели християнската вѣра, защото и тѣ мразѣли византийцитѣ. При все това не имъ съборили църквитѣ. Напримѣръ, въ София византийцитѣ имали голѣма църква, която стои и до днесъ; езичниците българи, като превзели града, не съборили църквата.

И тъй, нашиятъ четецъ разбра, че славянитѣ и българитѣ заварили на Балканския полуостровъ въ градоветѣ християни, но тѣ не приели християнската вѣра, защото я считали чужда вѣра, византийска вѣра.

По-сетне, когато славянобългарската езическа държава се разширявала все повече и повече, въ предѣлитѣ на България влизали повече градове и въ тѣхъ повече християни. Отъ друга страна Крумъ, като